

Arrest

nr. 196 124 van 5 december 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VANBESIEN
St. Guibertusplein 14
2222 ITEGEM**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 16 juni 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 mei 2017 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat J. WUYTS, die *loco* advocaat S. VANBESIEN verschijnt en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 september 2010 dienen verzoekers een asielaanvraag in. Op 10 november 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de toekenning van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissingen dienen verzoekers hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die bij arrest met nummers 56 621 en 56 624 van 24 februari 2011 opnieuw de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 28 januari 2011 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag is ontvankelijk verklaard op 8 juni 2011. Op 5 december 2012 wordt de aanvraag ongegrond verklaard. Deze beslissing wordt op 29 januari 2013 ingetrokken.

Op 19 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag van 28 januari 2011 opnieuw ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt door de Raad bij arrest met nummer 174 517 op 12 september 2016 vernietigd.

Op 3 mei 2017, met kennisgeving op 19 mei 2017, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag opnieuw ongegrond. Deze beslissing wordt op 5 december 2017 bij arrest van de Raad met nummer 196 122 vernietigd.

Hoofdens verzoekers wordt op dezelfde dag de beslissingen genomen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13). Deze zijn de bestreden beslissingen met dezelfde motieven die respectievelijk hoofdens eerste verzoeker en tweede verzoekster luiden:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer

Naam + voornaam: S., A.

geboortedatum: 29.07.1992

geboorteplaats: Erevan

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

(...)”

En:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw,

Naam + voornaam: A., N.

geboortedatum: 19.11.1967

geboorteplaats: Erevan

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun enig middel onder meer de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Zij betogen dat niet voldoende rekening werd gehouden met hun persoonlijke situatie en verwijzen naar de medische problematiek van eerste verzoeker. Zij betogen onder meer:

"(...)

Verzoekers menen volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

Enig Middel

(...)

Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel

De bestreden beslissingen stellen beide het volgende:

" Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum. "

Verzoekers kunnen hier niet mee akkoord gaan.

In casu houden de bestreden beslissingen onvoldoende rekening met de persoonlijke situatie van verzoekers.

1. De toestand van eerste verzoeker

1.1. Medische toestand eerste verzoeker

Eerste verzoeker heeft een medische toestand die medische verzorging genoodzaakt die ook door verweerder gekend is uit de procédure 9ter, die ondertussen reeds zes jaar gaande is.

Zo stelt het bijgevoegde medische attest van dokter Peter Heylen dd. 24 januari 2011 (stuk 3) namelijk het volgende:

*"Somatisch: obesitas, met resp. probl. tôt gevolg + hypercholesterolemie + leverfctiestoornissen
Psychiatrisch: Anamnestic is bovenstaand probleem secundair aan een onderliggende angststoornis (dd. PTSS of zelfs prepsychotische elementen te weerhouden)"*

Daarnaast vermeld het medische attest ook dat de behandeling zeker verscheidene jaren zal duren en dat er bij A. reeds kenmerken zijn van een Obsessive Compulsive Disorder.

Tevens wordt door de behandelend geneesheer een evolutie richting psychose gevreesd.

Eerste verzoeker krijgt hieromtrent ook medische hulp in België en deze medische hulp heeft reeds aangetoond niet alleen noodzakelijk maar ook effectief te zijn.

Dit blijkt duidelijk uit de verslagen van de betrokken geneesheren:

"Ondergetekende verklaart dat bovenvermeld patiënt met ernstige medische aandoening regelmatig op controle komt.

Dankzij multidisciplinaire samenwerking met diëtist, revalidatie arts gaat het op het fysieke vlak beter met A., hij is 20 kg vermagerd en zijn conditie is goed verbeterd.

Op het psychische vlak blijft het heel erg moeilijk: donkere gedachten, moeilijke daginvulling, gedragsstoornissen.

Het is voor A. erg belangrijk dat hij medische zeer nauwkeurig en multidisciplinair opgevolgd wordt. "
(Stuk 4: medisch attest dr. W. dd. 21 oktober 2016)

"Controle bij deze patiënt gekend met mentale retardatie en leversteatose.

Via de fysische nu obesitas revalidatie met tweemaal per week kinesitherapie op campus Zwartustersvest; dit gaat prima.

Tevens in totaal 22kg vermagerd!

Controle biochemie toont dan ook volledig genormaliseerde transaminasen en gunstig lipiden profiel.

We feliciteerden Artur dan ook, en raadden aan om zeker zo verder te doen.

Controle werd voorzien na zes maanden. "

(Stuk 5: medisch attest dr. V. O. dd. 18 oktober 2016)

"Zoals u bekend wordt deze 23-jarige patiënt gevolgd omwille van gedragsproblemen en motorische tics.

Recent uitgevoerd bloedonderzoek toonde forse dyslipidemie.

Nastreven van gewichtsreductie is absoluut vereist.

13/10/16

Lichaamsgewicht momenteel 106,5 kg.

Nog steeds wel depressieve gedachten.

Gekende mentale retardatie. "

(Stuk 15: medisch attest dr. T. dd. 26 maart 2016 + nota dd. 13 oktober 2016)

Hoewel de toestand van eerste verzoeker dankzij de medische zorgen reeds is vooruitgegaan, is het essentieel dat deze medische zorgen nog verder worden gezet:

"De psychotische gedragsstoornissen ten gevolge van de habefrene schizofrenie en de mentale retardatie kunnen enkel gestabiliseerd worden.

Remissie is niet haalbaar.

Leven zonder toezicht is gevaarlijk en niet haalbaar. "

(Stuk 6: medisch attest dr. H. dd. 24 oktober 2016)

"Eventueel wel de mogelijkheid om deel te nemen aan revalidatie programma om gestructureerd te bewegen (gezien de ernstige leversteatose is dit immers als urgente zorg te beschouwen).

De leversteatose persisteert dan ook (gezien idem gedrag) met gestoorde levertesten, elastografie toont gelukkig geen fibrose. "

"Controle consultatie.

Genetische aangeboren afwijking, tevens forse leversteatose.

Hiervoor multidisciplinaire therapie met fysiotherapeuten, neurologen en tepahologen.

Verderzetting hiervan is medisch noodzakelijk. "

(stuk 7: medisch attest dr. V. O. dd. 14 mei 2016 + nota dd. 18 oktober 2016)

Het is dan ook duidelijk dat de behandeling die eerste verzoeker hier in België heeft kunnen ondergaan, en daarenboven in Armenië ook niet voorhanden is, reeds vruchten heeft afgeworpen.

Het is echter niet mogelijk voor eerste verzoeker om deze behandelingen momenteel stop te zetten, daar deze voor hem medisch noodzakelijk zijn (stuk 6).

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen.

1.2. Geen vermelding omtrent de medische situatie van verzoeker noch de voorzieningen hieromtrent in Armenië

Zoals hierboven aangehaald is er ten aanzien van eerste verzoeker sprake van een medische situatie die een behandeling vereisen:

Dat deze behandeling niet aanwezig is in het land van herkomst van verzoekers, zijnde Armenië, moge duidelijk zijn.

Zo kan verwezen worden naar het volgende citaat uit het landrapport van Caritas International over Armenië:

(...)

Dit blijkt eveneens uit het verhoor van tweede verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Hierin geeft zij immers duidelijk aan dat er in het verleden reeds onvoldoende middelen waren om A. de nodige behandeling aan te bieden.

Tevens blijkt dat, los van de toegankelijkheid, er eenvoudigweg geen beschikbaarheid is van de vereiste en voor A. levensnoodzakelijke behandeling.

Verwerende partij is op de hoogte van deze medische toestand, doch vermeld hieromtrent niets in het bevel töt verlaten grondgebied.

Verwerende partij houdt zo dan ook geen enkele rekening met de individuele toestand van verzoekende partij.

(...)"

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota met opmerkingen:

"Verzoekers stellen een schending voor van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 8 en 3 EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij betogen dat het niet mogelijk is om de behandeling stop te zetten, dat er geen behandeling mogelijk is in het land van herkomst. Bij terugkeer naar Armenië zou verzoeker riskeren zijn dienstplicht te moeten vervullen.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de medische elementen reeds werden onderzocht in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, en dat de ambtenaar-geneesheer oordeelde dat er geen sprake is van een ziekte zoals beschreven in artikel 9ter §1. Nu de ambtenaar-geneesheer expliciet oordeelde dat er zelfs onbehandeld geen risico is voor het leven of voor de fysieke integriteit, tonnen verzoekers niet aan dat een terugkeer naar het herkomstland een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.

Waar zij voorhouden dat verzoeker bij terugkeer onderworpen kan worden aan de dienstplicht, tonen zij op geen enkele wijze aan dat het opgeroepen worden in het kader van de dienstplicht een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.

Zij laten na toe te lichten op welk wijze de bestreden beslissing, die zowel ten aanzien van verzoeker als verzoekster wordt genomen, een schending zou inhouden van het recht op een gezins- of privéleven. Verzoekers dienen samen het grondgebied te verlaten en tonen niet aan dat zij met nog andere personen in België een effectief gezinsleven zouden onderhouden.

Artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen daar verzoekster niet in het bezit zijn van een geldig visum. Zij betwisten die vaststelling niet, waardoor het determinerend motief op grond waarvan de beslissing werd genomen niet weerlegd wordt.

Verzoekers kennen klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvechten in hun verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

“Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;”

(R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Het enig middel is niet ernstig.”

2.3. Waar verzoekers de verwerende partij verwijten onvoldoende de medische toestand van eerste verzoeker in acht te hebben genomen, kan *in casu* deze stelling gevolgd worden. Wel kan er geen rekening gehouden worden met de stukken die verzoekers thans aan hun verzoekschrift toevoegen en die niet zijn kenbaar gemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissingen. Verzoekers hebben tegen de beslissing, die hun aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond verklaarde, beroep aangetekend bij de Raad. De Raad heeft in haar arrest van 5 december 2017 met nummer 196 122 het volgende geoordeeld:

“2.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Dit artikel 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit de motieven dient te blijken dat op alle dienstige elementen werd geantwoord.

De in casu relevante bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door

de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.
[...]"

In casu verklaarde de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag tot verblijfsmachtiging van verzoekers ongegrond, met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, op grond van:

"1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of
2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.
Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Er wordt hierbij verwezen naar een medisch advies dat de arts-adviseur op 28 april 2017 opstelde met betrekking tot de medische problematiek van de eerste verzoekende partij. De ambtenaar-geneesheer bracht volgend advies uit:

"Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 28.01.2011.

I. Medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

- 15/11/2010, bloeduitslag, teveel cholesterol, licht gestoorde levertesten.
- 22/11/2010, CT scan schedel, geen posttraumatisch letsel.
- 13/12/2010, attest Dr. D., deze kan "geen psychodiagnostiek" geven.
- 24/1/2011, 19/12/2011, 7/5/2012 Dr. H., attest, obesitas, PTSD, angststoornis. Er waren geen hospitalisaties.
- 20/12/2011, Dr. W., behandeling wegens een huidinfectie.
- 8/9/2011, 18/02/2013, Dr. V. O., "woont 1 jaar in België, zit continu thuis en eet de hele dag, doet geen beweging" (verslag betreffende A.), moet dieet volgen! Er is ook sprake van mentale retardatie, die waarschijnlijk genetisch bepaald is.
- 14/5/2012, verslag kinesiste.
- 13/7/2012, afspraak in Leuven bij Dr. C.
- 14/1/2013, 4/3/2013, Dr. H., betrokkene kwam op consultatie. Mentale retardatie en gedragsstoornissen. Waarschijnlijk als kind gevallen van de 3e verdieping. Er waren geen hospitalisaties noch acute opstoten.

II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische attesten blijkt dat er bij deze 24-jarige man een metabole obesitastoestand bestaat, wegens gebrek aan beweging en overmatig eten.

Dit alles in het kader van een globale, waarschijnlijk genetisch bepaalde mentale retardatie met karakterstoornissen.

Er waren geen hospitalisaties of acute opstoten.

Gezien bovenvermelde, impliceert een terugkeer naar het land van herkomst geen enkele pejoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene. Zelfs onbehandeld is er geen risico noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling.

Er wordt in dit geval geen aandoening vermeld die een reëel risico voor het leven van betrokkene inhoudt, hij werd nooit gehospitaliseerd en er werden ook geen pathologische opstoten noch complicaties vermeld.

Ik kan dus op basis van de voorliggende elementen niet aannemen dat de medische toestand een reëel risico zou inhouden bij terugkeer van betrokkene naar zijn land van herkomst.

III. Conclusie

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Uit dit medisch advies blijkt dat de verwerende partij een opsomming geeft van de overgemaakte attesten, doch enkel ten dele de medische problematiek van de eerste verzoeker weerhoudt. Zo vermeldt de ambtenaar-geneesheer de mentale retardatie en een metabole obesitas te wijten aan gebrek aan beweging en overmatig eten. De ambtenaar-geneesheer concludeert in zijn analyse dat deze elementen, zelfs onbehandeld, geen risico inhouden voor het leven, voor de fysieke integriteit of op een vernederende of onmenselijke behandeling bij terugkeer naar het herkomstland.

In de analyse en conclusie van de ambtenaar-geneesheer wordt met geen woord gesproken over de leveraandoening en de chronische pancreatitis waaraan eerste verzoeker lijdt. De Raad kan noch uit de bestreden beslissing, noch uit het toegevoegde medisch advies opmaken of de arts van de verwerende partij met deze aandoeningen rekening heeft gehouden terwijl de pancreatitis chronisch blijkt te zijn.

Vraag is of de verwerende partij op de hoogte was van deze aandoeningen voor het nemen van de bestreden beslissing.

Uit het administratief dossier blijkt dat bij brief van 16 maart 2013 de raadsman van de verzoekende partijen aan de verwerende partij enkele bijkomende medische attesten deed toekomen, waaronder een medisch getuigschrift onder de vorm van een standaard medisch getuigschrift, ondertekend door dokter P. H. van 14 januari 2013. Dit attest wordt ook opgesomd in het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer.

Het attest vermeldt onder de titel “medische voorgeschiedenis”: “Leversteatose door chronische pancreatitis met heptonplenomegalie”. Onder de titel “diagnose” meldt het attest: “St-Maartensziekenhuis, bij Dr V. O. wegens ernstige lever- en pancreasaandoening”.

Het attest stelt tevens dat een onderhoudsbehandeling chronisch is en dat een volledige genezing niet haalbaar is.

*Het komt de Raad niet toe de behandelingsmogelijkheden en de ernst van deze aandoeningen te beoordelen. Dit komt de ambtenaar-geneesheer toe. De Raad kan in casu enkel vaststellen dat alhoewel de verwerende partij in het bezit was van dit voormelde attest uit het medisch advies niet kan afgeleid worden dat met de lever- en pancreasaandoening rekening is gehouden, minstens is hierover niet gemotiveerd. Verzoekers stellen correct dat de motivering niet afdoende is, terwijl op het eerste gezicht deze aandoeningen chronisch zijn, minstens wat de pancreatitis betreft, en volgens de arts van de eerste verzoeker ernstig. Ook in de nota met opmerkingen kan niet worden teruggevonden dat er met deze aandoeningen rekening is gehouden. De verwerende partij beperkt zich er toe te suggereren dat met attesten, overgemaakt in een eerdere procedure, ook al werd de vernietiging van die eerdere beslissing uitgesproken, geen rekening moet worden gehouden. Met deze opmerking gaat zij voorbij aan de vaststelling dat het attest van 14 januari 2013 wel degelijk werd overgemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing en het nemen van de beslissing voordien (19 augustus 2013), die werd vernietigd. Verzoekers stellen correct dat de formele motivering, zoals vervat in artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, is geschonden. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing zodat de overige onderdelen van het middel niet dienen te worden behandeld.
(...)”*

Uit voormeld arrest blijkt dat met sommige van de medische aandoeningen geen rekening is gehouden zodat verzoekers kunnen gevolgd worden in hun stelling dat de bestreden beslissingen onzorgvuldig zijn genomen door geen rekening te houden, minstens niet afdoende zijn gemotiveerd, met betrekking tot de medische problematiek van eerste verzoeker terwijl tweede verzoekende partij als moeder de mantelzorger is van eerste verzoeker, die tevens een mentale retardatie kent. De opmerkingen van de verwerende partij in de nota met opmerkingen doen geen afbreuk aan deze vaststelling. De verwerende partij gaat eraan voorbij dat uit het medisch advies van haar arts niet blijkt dat hij de leveraandoening en de chronische pancreatitis, waaraan eerste verzoeker zou lijden, werd onderzocht nu haar arts enkel oog heeft voor de psychiatrische problematiek, mentale retardatie en de obesitas die eerste verzoeker kent. Er kan uit het advies van de arts van de verwerende partij niet opgemaakt worden of hij besluit dat de aandoeningen zelfs onbehandeld geen risico vormen voor het leven, voor de fysieke integriteit en op

een vernederende of onmenselijke behandeling bij terugkeer naar het herkomstland. Deze vaststelling ontbreekt.

Ter terechtzitting dient de verwerende partij toe te geven dat een eventuele nietigverklaring van de zaak, gekend onder het rolnummer RvV 206 533, tot gevolg de nietigverklaring van de huidige bestreden beslissingen tot gevolg heeft, zoals opgenomen in het proces-verbaal van de terechtzitting.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken, wat *in casu* niet is geschied. Ten overvloede wordt deze zorgvuldigheidsplicht uitgedrukt door de toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat stelt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen zodat de overige onderdelen van het middel niet dienen behandeld te worden. Temeer nu de verzoekers door de vernietiging van de beslissing, waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, komen terug te vallen op de ontvankelijkheidsbeslissing van die aanvraag van 8 juni 2011, waarbij wordt opgemerkt dat de thans bestreden beslissingen samen met voormelde bestreden beslissing zijn genomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 mei 2017 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13), worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN